

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/79/2024
Identifikačné číslo spisu:	1220010703
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1220010703.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča, na neverejnom zasadnutí konanom 22. januára 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného B. P. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), písm. g), ods. 3 písm. f) Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona o dovolaní menovaného podanom proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 4T/92/2020, z 29. marca 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/60/2022, z 30. júna 2022

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. P. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 4T/92/2020, z 29. marca 2022 bol obvinený B. P. uznaný za vinného zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), písm. g), ods. 3 písm. f) Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

„7. júna 2020 v čase o 10:10 hod v K. na K. ul. č. X pred hlavným vchodom do bytového domu pristúpil zozadu k poškodenému a zo zadného vrečka mu odcudzil peňaženku s obsahom: OP, karta poistenca VŠZP, VP, bankomatovú kartu, fin. hotovosť 10 eur, pričom poškodený si toto ihneď všimol a chytil obvineného za ruky povedal mu nech mu vráti peňaženku, obvinený bol silnejší a vytrhol sa poškodenému z rúk a odcudzenú peňaženku prehodil cez poškodeného smerom pred schody na chodník a rýchlo zbehol k peňaženke, pričom poškodený sa ešte snažil za páchatelom utekať dole schodmi a kričal na neho, aby mu ju vrátil, avšak ten utiekol, čím poškodenému M. Š., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom K. Č.. X spôsobil škodu krádežou vo výške 10 eur, pričom bolo zistené, že bol za obdobný skutok postihnutý 9. apríla 2020 útvárom Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Vrakuňa, za čo mu bola uložená bloková pokuta nezaplatená na mieste vo výške 30,-€, číslo pokutového bloku XXXXXXXX.“

Za to bol obvinenému B. P. uložený podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 5, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov; pričom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne

podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 2T/35/2020, z 24. augusta 2020, právoplatný 6. mája 2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť škodu poškodenému M. Š. vo výške 10 eur.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na podklade odvolania obvineného rozhodol rozsudkom, sp. zn. 4To/60/2022, z 30. júna 2022 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že menovanému uložil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov; pričom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 2T/35/2020, z 24. augusta 2020, právoplatný 6. mája 2021, trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/270/2020, z 13. septembra 2020, právoplatný 13. septembra 2020, trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 4T/7/2021, z 22. januára 2021, právoplatný 3. septembra 2021, trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 1T/21/2021, zo 4. mája 2021, právoplatný 28. mája 2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený B. P. prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Michala Ellingera dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom].

Obvinený v dovolaní v podstate namieta:

„Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku opieram o zásadné porušenie môjho práva na obhajobu spočívajúce v porušení môjho práva na spravodlivý proces formou porušenia práva na obhajobu, keď odvolací súd úplne odignoroval mnou vznesené zásadné odvolacie námietky v prejednávanej veci. V odvolacom konaní som namietať to, že z vyjadrenia svedka G. vyplýva, že v deň svojej služby ako policajt sa mal oboznamovať s denným nápadom trestnej činnosti, súčasťou ktorej bolo aj trestné oznámenie poškodeného Š. ako aj s DVD (CD) nahrávkami zachytávajúcimi incident, ktorý sa mal stať 7. júna 2020, v čase o 10:10 hod. pred hlavným vchodom bytového domu K. X, K. K tejto videonahrávke svedok G. uviedol, že na nej videl holohlavú osobu s plešinou tmavšej pleti, bez toho, aby uviedol, že na videonahrávke z inkriminovaného času a miesta by bolo vidieť minimálne tvár osoby, ktorá sa mala skutku, ktorý mi je kladený za vinu, dopustiť. Svedok ešte uviedol, že z videonahrávky je vidieť aj oblečenie podozrivej osoby. Svedok G. iba stroho konštatoval, že ide o moju osobu, dlhší čas páchajúcu majetkovú trestnú činnosť bez toho, aby vyslovene uviedol, že ma opoznal a uviedol prečo, na základe čoho po vzhliadnutí kamerového záznamu skonštatoval, citujem: 'ide o osobu B. P....'. Svedok G. neuviedol na základe čoho skonštatoval vyššie uvedené, ktoré skutočnosti ho viedli ku skonštatovaniu uvádzanej citácie, najmä ak opisuje len oblečenie podozrivej osoby zachytenej na kamerových záznamoch, a to, že je holohlavý s plešinou, tmavšej pleti. Zo žiadnej časti jeho výpovede nevyplývalo, že by podozrivú osobu spoznal po tvári. Tieto nedostatky prípravného konania neodstránila ani výpoveď svedka G. na hlavnom pojednávaní, kde neuviedol vôbec nič okrem toho, že sa na nič nepamätá, resp., že stotožňuje osoby podľa kamerových záznamov s konštatovaním, že ich bolo viac, bez toho, aby konkretizoval, ktoré z osôb zachytených na kamerových záznamoch stotožnil s mojou osobou. Na hlavnom pojednávaní uviedol aj to, že mal byť spísaný aj záznam bez toho, aby uviedol, o aký záznam malo ísť a prečo nie je súčasťou súdneho spisu. Svedok jednoznačne uviedol, že na mieste činu nebol. Súd síce pripustil prečítanie zápisnice z prípravného konania tohto svedka, keďže sa na nič nepamätá, avšak svedok po jej prečítaní nepotvrdil jej autenticnosť, že ide o jeho výpoveď z prípravného konania ale najmä neodstránil pochybnosti jeho výpovede z prípravného konania a už vôbec neuviedol, že ma opoznal podľa mojej tváre alebo na základe iných, nespochybňujúcich skutočností.

Ďalej som v odvolacom konaní namietať, že súd prvého stupňa porušil právo na obhajobu tým, že mi

znemožnil klásť svedkovi G. otázky. Neobstoí tvrdenie súdu prvého stupňa, že priestor na kladenie otázok mi bol poskytnutý a ja som mal tento priestor využiť. Ak mal súd za to, že som sa mal najskôr vyjadriť k prečítanej zápisnici výpovede svedka z prípravného konania a potom, ako som tak urobil, mi mal súd dovoliť klásť otázky aj napriek tomu, že som už takú možnosť v konaní využil v prípade, ak som si spomenul na niečo, čo by bolo možné položenou otázkou objasniť. Taktiež mám za to, že až po prečítaní výpovede svedka G. z prípravného konania bol ten správny čas na kladenie mu otázok, čo mi bolo odopreté. Ide o chyby postupu súdu pri výsluchu svedkov na hlavnom pojednávaní 22. marca 2022, v ktorých (chybách) sa vidí závažné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) a okolnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku).

Poukazujem na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/26/2013, z 18. júna 2013, v ktorom súd uviedol, že: 'Ak svedok pri výsluchu na hlavnom pojednávaní uvedie, že si už presne nepamätá okolnosti, o ktorých má vypovedať, je potrebné ho vyzvať, aby napriek tomu najprv uviedol súvislý popis dotknutých skutočností (§ 261 ods. 3, § 132 ods. 1 Trestného poriadku). Až potom môže byť na vysvetlenie rozporov oproti skoršej výpovedi svedka použitý postup predložením zápisnice o tejto výpovedi podľa § 264 Trestného poriadku. Dodržanie takého postupu musí zabezpečiť predseda senátu (§ 253 ods. 1 Trestného poriadku) aj v prípade, že výsluch svedka vykonáva strana (§ 261 ods. 3 Trestného poriadku).' V mojom prípade tento postup dodržaný nebol, nakoľko svedok G. bol najprv vyzvaný, aby sa ku skutku vyjadril, na čo on uviedol, že sa vyjadriť nevie, nakoľko si na to už nepamätá a preto súd pristúpil ku kladeniu otázok zo strany obhajcu a prokurátora. Až následne bola svedkovi prečítaná zápisnica o jeho výsluchu z prípravného konania. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní nie je možné zistiť, kto uvedených svedkov vypočúval (§ 261 ods. 3 Trestného poriadku). Pri takom výsluchu sa má podľa naposledy označeného ustanovenia postupovať podľa § 132 Trestného poriadku. Podľa § 132 ods. 1 vety druhej Trestného poriadku sa musí svedkovi dať možnosť, aby súvisle opísal čo sám o veci vie, a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti. Uvedený postup predchádza odstraňovaniu rozporov oproti skoršej výpovedi svedka. Popísaný postup podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní pri výsluchu svedka G. úplne absentuje. Bez ďalšieho (okamžite po začatí zložení prisahy) bola čítaná jeho skoršia výpoveď podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku, čo nemá oporu ani v tomto ustanovení (nebolo aký rozpor odstraňovať, keďže svedkovi nebola daná možnosť súvisle vypovedať). Pri výsluchu svedka G. nebol postup podľa § 132 ods. 1 Trestného poriadku a v nadväznosti na to podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku reálne uplatnený, a teda výsluch svedka G. nebol vykonaný v súlade so zákonom. Okresný súd Bratislava II na hlavnom pojednávaní mal postupovať na návrh prokurátora v zmysle § 264 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, avšak takýto postup súdu je v rozpore so zákonom, nakoľko svedok G. sa ani nemohol odchýliť v podstatných bodoch svojej skoršej výpovede, nakoľko ani sám súvisle na hlavnom pojednávaní nevypovedal. Na základe toho tu nebolo ani čo porovnávať, pretože neexistovali dve výpovede uvedeného svedka. Tým, že svedok nevypovedal a uviedol iba, že si 'moc toho nepamätá' neznamená automaticky právo na postup v zmysle § 264 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/26/2013, z 18. júna 2013 'Vzhľadom na povahu chyby postupu pri výsluchu svedkov, ich opakovaný výsluch v súdnom konaní by bol len formálny. Dotknuté údaje, ktoré sú relevantné pre rozhodovanie súdu, už na hlavnom pojednávaní odznali (čítaním výpovedí z prípravného konania a na jeho základe v odpovediach na preložené otázky) a nemá materiálny význam opätovným výsluchom overiť, či si ich svedkovia pamätajú, alternatívne opätovne čítať ich výpovede z prípravného konania. Ide teda o procesnú chybu, ktorá nie je v novom konaní po zrušení napadnutého rozhodnutia odstrániteľná. Pri opätovnom hodnotení dôkazov bude potrebné od výpovedí svedkov P. a Sz. abstrahovať (neprihliadať na tieto výpovede) a vychádzať len z ostatných vykonaných dôkazov.'

Ďalej som sa v prípravnom konaní vyjadril, že skutok, ktorý sa mi kladie za vinu som nespáchal, a to aj napriek tomu, že v zápisnici z 19. júla 2020 označenej ako výpoveď obvineného som mal uviesť, že skutok, ktorý sa mi kladie za vinu a ako je opísaný v uznesení o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, som spáchal, pričom je v nej uvedené, že skutok som mal spáchať z dôvodu, že som potreboval peniaze, spáchanie skutku ľutujem a nahradím spôsobenú škodu. Uvedené sa ale nezakladá na pravde aj napriek tomu, že v poslednom odstavci zápisnice sa konštatuje, že všetko, čo som chcel uviesť ku skutku som uviedol, obsah zodpovedá mnou prejavenej vôle a na svojej výpovedi nechcem nič

meniť ani ju doplniť. Je potrebné si uvedomiť, o akého človeka sa jedná, s akým myslením a vnímavosťou, s akou mentálnou úrovňou. Zápisnica z výsluchu obvineného z 19. júla 2020 nie je listinou, za akú je označená, pretože k reálnemu výsluchu svedka nedošlo. Po predvedení mojej osoby pred vyšetrovateľa a po vyhotovení tzv. zápisnice z výsluchu obvineného z 19. júla 2022, bez toho, aby bol môj výsluch zrealizovaný, mi bola vyšetrovateľom PZ predložená k podpisu listina so slovami, aby som predložené listiny podpísal a ak tak urobím, tak ma vyšetrovateľ PZ prepustí zo zadržania. Nemožno opomínať to, že som v tom čase užíval omamné látky a od môjho prevedenia, pôvodne pred vyšetrovateľom OR PZ v Bratislave IV v čase o 14:00 hod., som bol neskôr o 18:00 hod. predvedený pred vyšetrovateľa OR PZ v Bratislave II, Osvetová ulica, kde som čakal na vyšetrovateľa, ktorý mal 19. júla 2020 nočnú službu so začiatkom o 22:00 hod., pričom sa u mňa začali prejavovať abstinenčné príznaky. Vyšetrovateľ PZ mi uviedol, že po podpísaní predložených listín ma ihneď prepustí. Uvedené listiny som podpísal, a to bez toho, aby došlo k môjmu reálnemu výsluchu. Vzhľadom na môj zlý psychický stav som sa ale domáhal lekárskeho vyšetrenia, čo mi bolo odmietnuté s tým, že žiadne lekárske vyšetrenie nebudem potrebovať, pretože ak údajne hneď podpíšem ním predložené listiny, tak budem prepustený a žiadne lekárske vyšetrenie potrebovať nebudem. Lekárskemu vyšetreniu som podrobený nebol, a to ani v ten deň ani neskôr nebol u mňa prešetrený zdravotný stav na zistenie mojej závislosti na omamných látkach, aby sa relevantným spôsobom potvrdila alebo vylúčila moja závislosť na omamných látkach, najmä 19. júla 2020, a to aj napriek tomu, že k mojej osobe sa konštatuje, že príležitostne požívam omamné látky. Je preto nutné vysloviť záver, že môj 'výsluch' sa mal realizovať bez toho, aby vyšetrovateľ PZ zisťoval, či práve v tom čase nie som pod vplyvom omamných látok alebo či som vôbec spôsobilý vypovedať, predovšetkým ak som nemal právne zastúpenie. Už aj vo svojej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia som sa ohradil voči listine označenej ako výpoveď z 19. júla 2020 a uviedol som, že skutok, ktorý mi je kladený za vinu som nespáchal, ale predovšetkým som uviedol, že sa nestal tak, ako je opísaný skutkovou vetou vzneseného obvinenia, pretože posledná veta mojej sťažnosti proti vydanému uzneseniu znela: 'Skutok, ktorý bol opísaný M. Š. sa nezakladá na pravde', čo nezodpovedá konštatovaniu prokurátora v odmietnutí sťažnosti, že som vo svojej sťažnosti tvrdil, že skutok sa nestal tak, ako je opísaný v skutkovej vete. Už tu dochádza k deformovaniu mojich vyjadrení a bez oboznámenia sa s mojou sťažnosťou by sa mohlo zdať, že skutok som spáchal, no nie tak, ako je opísaný v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia. Už na prvom hlavnom pojednávaní 18. januára 2022 som namietal priznanie sa ku skutku, ktorý má vyplývať z tzv. zápisnice z môjho výsluchu z 19. júla 2020, čo som zdôvodnil tými istými skutočnosťami, aké som uviedol aj vo svojej sťažnosti, pričom túto sťažnosť som si písal sám, nemal som žiadne právne zastúpenie, a preto aj v kontexte uvedeného bolo nutné sťažnosť a potom aj moje ďalšie úkony hodnotiť ako úkony laika. Konkrétne som sa vyjadril, že som nevedel čo podpisujem, ale uviedol som aj to, že mi bolo v podstate jedno čo podpisujem, nakoľko od vyšetrovateľa som 'dostal slovo', že ak mu podpíšem ním vyhotovené listiny, budem ihneď prepustený. U mňa sa ale v čase podpísania tejto 'výpovede' začali objavovať abstinenčné príznaky. Na základe uvedeného som v odvolaní namietal, že neobstoí námietka prokurátora z hlavného pojednávania 18. januára 2022, že som mal údajne podpísať vyhlásenie o tom, že v čase môjho výsluchu nie som pod vplyvom drog, čo bola aj pravda, alebo že nemám abstinenčné príznaky a som v psychickej pohode, avšak prokurátor už neuvádza, na akej listine sa má nachádzať toto moje vyhlásenie, že v čase konania výsluchu nie som pod vplyvom drog. Už voľným okom si je možné všimnúť, že moje podpisy na jednotlivých stranách z môjho výsluchu sú odlišné a evokujú predstavu, akoby niektoré strany podpísal niekto iný alebo že som nedostatočne vnímal realitu, pretože som bol v takej psychickej nepohode v dôsledku abstinenčných príznakov, že som ani nedokázal riadne podpísať jednotlivé strany, alebo mi bolo jedno čo podpisujem. Uvedenými skutočnosťami a mojimi námietkami sa absolútne nezaoberal tak prvostupňový ako ani druhostupňový súd, čím porušil moje právo na spravodlivý proces, a to konkrétne právo na obhajobu.

Jediný, kto sa mal s podozrivým zo spáchania trestného činu, ktorý sa mi kladie za vinu stretnúť, bol svedok - poškodený. Poškodený uviedol, že sa malo jednať o osobu vysokú cca 173 cm, čo vôbec nevysvetlil, prečo by mal podozrivý merať 173 cm. Tiež tvrdil, že po tom, ako mu z nohavíc vytiahol peňaženku, sa spolu s podozrivým chvíľu pasovali, no neuvádza napr. to, že ak by sa svedok nedržal zábradlia, tak by zrejme spadol. Výpovede poškodeného a syna poškodeného preto nemožno prijať ako právne relevantnú výpoveď, o ktorú by bolo možné rozhodnutie čo i len čiastočne opierať. Nemožno ale opomínať, že v čase spáchania skutku bol poškodený vo vysokom veku až 82 rokov. V konaní vyšlo

najavo, že poškodený dobre nepočuje, avšak nebolo vôbec zisťované, či nosí okuliare, ako mu slúži zrak, či z krátkého kontaktu s podozrivým bol schopný si podozrivého zapamätať, resp. či netrpí niektorými ochoreniami, ktoré by mohli mať vplyv na jeho rozpoznávacie či pamäťové schopnosti. Nakoniec z jeho výpovede vyplynuli skutočnosti, ktoré pred súdom neuviedol, ale naopak, v prípravnom konaní tvrdil niečo iné, ako v konaní pred súdom. Je potrebné zdôrazniť aj skutočnosť, že ako prvý pred vyšetrovateľom vypovedal syn poškodeného, resp. bol to on, ktorý podal trestné oznámenie. Z výpovede poškodeného vyplývalo najmä to, že podozrivú osobu nepoznal a potom ako sa mal podozrivý zmocniť jeho peňaženky, chvíľu sa spolu mali naťahovať, následne sa mu podarilo ho chytiť za ruky, no po chvíli sa malo podozrivému podariť z jeho zovretia dostať, nakoľko mal byť silnejší. Poškodený ale pred súdom neuviedol, že by sa s podozrivým naťahovali a mal ho chytiť za ruky, ani to, že za ním mal utekať dole po schodoch, aj keď ho nedobehol. Svedok pred súdom tiež uviedol, že ma pozná, viackrát ma mal vidieť na ulici, kde býva a tiež povedal, že okradnúť som ho musel ja, pretože som P. a jeho okradol P.. V prípravnom konaní poškodený tvrdil, že ma nepozná. Poškodený na hlavnom pojednávaní uviedol, že osobou, ktorá ho mala okradnúť som mal byť ja, ale na súde na hlavnom pojednávaní som bol jedinou osobou, ktorá sedela na strane obžalovaného a stačilo len povedať áno alebo nie a ak mám byť usvedčený len z presvedčenia poškodeného, že som ho mal okradnúť, pretože som P. a ak som P., tak som ho okradol ja. Výpoveď poškodeného potom nie je dôveryhodná čo znamená, že ak by na strane obžalovaného sedel ktokoľvek iný, pre poškodeného by tým zlodejom bol ten, ktorého by súd posadil na stranu obžalovaného. Prvostupňový a ani druhostupňový súd neurobili nič pre to, aby bez akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu na poškodeného, bez akýchkoľvek pochybností poškodený uviedol, kto ho v inkriminovaný čas okradol. Zo zvukového záznamu vyplýva, že po tom ako som sa bránil slovami, že som ho neokradol, resp. že som mu nič nezobral a ani ho nepoznám, poškodený vyhlásil: '...si P. alebo nie si'. Okrem toho poškodený uvádza, že som ho určite mal okradnúť ja, nakoľko som zachytený na kamerových záznamoch, ktoré mal on vidieť, preto som ho musel podľa jeho slov okradnúť ja. Svedok tiež tvrdil, že okradnúť som ho musel ja, lebo som P., čo evokuje predstavu, že ten kto ho okradol sa volá P. a ten kto je P. je obžalovaný, a preto ak obžalovaný sedel na lavici obžalovaných musel byť P. a svedok poškodený, hoci sa nezisťovalo odkiaľ mohol vedieť, že sa volám P., mal tvrdiť, že ktokoľvek, kto sa bude v pojednávacej miestnosti volať P. a bude sedieť na lavici obžalovaných a bude vo väzenskom, teda v modrom oblečení, bude potrebné tvrdiť, že je tou osobou, ktorá poškodeného okradla. Hodnovernosť poškodeného aj jeho tvrdenie o tom, že mal spoznať na kamerových záznamoch, čo ale možné nie je, nie je postačujúce na moje odsúdenie. OČTK v prípravnom konaní ani nevykonali rekogníciu s poškodeným na opoznanie osoby, ktorá ho mala okradnúť. OČTK poškodenému ukázali iba kamerový záznam a uviedli mu, že táto osoba ho mala okradnúť a volá sa P.. Tento nezákonný postup som namietal pred súdom prvého stupňa, pričom som to namietal aj v odvolacom konaní a odvolací súd sa s tým absolútne nevysporiadal a túto nezákonnosť nenapravil. De facto sa 'rekognícia' zrealizovala priamo na hlavnom pojednávaní pri výsluchu poškodeného, a to spôsobom vo forme vyhlásenia svedka, že ak je obžalovaný P., tak potom je aj tou osobou, ktorá ho mala okradnúť. Ide o naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, kedy dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Takáto rekognícia určite nebola vykonaná zákonným spôsobom a aj keď som túto skutočnosť namietal, súd sa tým absolútne nezaoberal.

Ďalej som namietal, že OČTK v prípravnom konaní nevykonali ďalší dôkaz, a to odobratie DNA stôp z peňaženky poškodeného ale aj daktyloskopické stopy, ktoré by ma jednoznačne mohli usvedčiť zo skutku, z ktorého som bol uznaný za vinného, alebo naopak. Uvedené som taktiež namietal, avšak ani s týmito námietkami sa odvolací súd nevysporiadal a porušil tak moje právo na obhajobu. S touto namietanou skutočnosťou ako aj so všetkými vyššie spomenutými sa prvostupňový súd nijako nezaoberal, neskúmal to a v prvostupňovom rozsudku sa s nimi nijako nevysporiadal, čo ako je uvedené vyššie, odvolací súd nijako nenapravil, čím sa zakladá ďalší dovolací dôvod v tejto veci, ktorý si týmto uplatňujem a síce dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 374 ods. 3 Trestného poriadku podľa ktorého 'V dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.'"

Obvinený B. P.Ž. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, po vyslovení porušenia zákona v jeho neprospech, zrušil z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu, ako aj rozsudok okresného súdu a prikázal, aby

súd vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol:

„V bode III. dovolania odsúdený uvádza, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces - právo na odôvodnenie a nezákonnosť všetkých nadväzujúcich a odvodených dôkazov - dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Nezákonnosť postupu súdu v rámci prvostupňového konania vidí odsúdený v porušení jeho práva na obhajobu pri vykonávaní výsluchu svedka G.É., namieta jeho procesnú použiteľnosť a skutočnosť, že mu bolo zabránené, aby mohol klásť svedkovi otázky. Po preskúmaní spisového materiálu prokurátor nezistil žiadne procesné pochybenia pri samotnom výsluchu, čo potvrdil aj Krajský súd Bratislava v odvolacom konaní. V ďalšom texte napáda zákonnosť aj samotného vykonania jeho výsluchu v procesnom postavení obvineného v rámci prípravného konania, keď sa ku skutku priznal a svoje konanie oľutoval. Neskôr na hlavnom pojednávaní tieto skutočnosti poprel a uviedol, že bol vyšetrovateľom donútený a v tom čase bol pod vplyvom omamných látok. V tomto smere je potrebné uviesť, že ani tieto tvrdenia odsúdeného sa v odvolacom konaní nepotvrdili. V neposlednom rade odsúdený namieta aj výpoveď poškodeného, ktorý je osobou vyššieho veku, a preto nemohol odsúdeného rozpoznať tak, ako uviedol v konaní pred súdom. Odsúdený navrhol vykonať aj ďalšie dôkazy odobratie DNA stôp z peňaženky, ako aj daktyloskopické stopy, avšak ani dovolací súd nezauljal žiadne stanovisko vo svojom rozsudku k návrhom odsúdeného.

Všetky skutočnosti namietané v dovolaní podané odsúdeným B. P. boli preskúmané v rámci prvostupňového konania, pričom Okresný súd Bratislava II. nezistil žiadnu nezákonnosť v prípravnom konaní a B. P. odsúdil pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona a bol mu uložený nepodmienečný trestu odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov s jeho zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Súd preskúmal všetky tvrdenia obvineného a súčasne oprel vinu aj o dôkaz, a to vykonanie kamerového záznamu na hlavnom pojednávaní, kde aj súd opoznal obvineného. Uvedené tvrdenia obvineným boli preskúmané aj v odvolacom konaní pričom Krajský súd Bratislava v rozsudku, sp. zn. 4To/60/2022, z 30. júna 2022 uviedol, že skutkové zistenia súdom prvého stupňa boli správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní pri dodržaní zásad bezprostrednosti, primeranosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný B. P., spôsobom v ňom popísaným.“

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného B. P. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku) prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktne obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto

mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby podliehajúce všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

V úzkej spojitosti s právom na obhajobu treba vnímať právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný, a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva strany trestného konania na riadne

odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van Hurk v Holandsko, resp. Ruiz Torija v Španielsko). Podstatnou je v tejto súvislosti povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne vid' napr. Van Hurk v Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je potom možné posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Mlčanie odvolacieho súdu ohľadom zákonnosti odmietnutia vykonania dôkazov navrhnutých obvineným odporuje myšlienke spravodlivého procesu (Krasulya v. Rusko).

Dovolací súd nemôže skúmať hodnotenie dôkazov ako ani „kvalitatívnu správnosť“ úvah súdov nižších stupňov vo vzťahu k dostatočnosti dôkazného podkladu pre nimi vnímané zistenie skutkového stavu v miere spoľahlivej a obsahovo spôsobilej pre rozhodnutie vo veci samej. Dovolací súd rovnako nemôže (výnimku predstavuje procesná situácia, ak je dovolateľom minister spravodlivosti; § 371 ods. 3 Trestného poriadku) skúmať a meniť správnosť a úplnosť skutku zisteného práve na podklade už skôr vykonaného hodnotenia dôkazov, ktoré sa realizuje v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

Nemožno sa účinne domáhať naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v prípade, ak súdom ustálený obsah a rozsah vlastnej úvahy o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a hodnotenia z nich získaných výsledkov (tzn. hodnotenia dôkazov) na podklade § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku nevyhovuje predstavám dovolateľa. Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vykonaný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tak by predstavoval spôsobilý podklad pre dovolací prieskum zo strany najvyššieho súdu (konajúceho v zmysle „iniciačného“ procesného úkonu obvineného ako osoby oprávnenej podať dovolanie v zmysle skôr citovaných ustanovení Trestného poriadku), takýto výklad by odporoval principiálnej viazanosti odvolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba súčasne chápať aj ako základné interpretačné a napokon i kvalitatívne kritérium pre dovolanie podané niektorou zo strán pôvodného konania - tzv. základného konania predchádzajúcemu podaniu dovolania (§ 369 ods. 2 v spojení s ods. 5 Trestného poriadku). Vyjadruje totiž základné argumentačné pravidlá konania pred dovolacím súdom, ktorých spoločným menovateľom je zákonom a stabilnou judikatúrou ustálený účel takto intencne vymedzeného odvolacieho konania: spravidla výsostné posudzovanie právnych otázok naproti prieskumu skutkových zistení realizovaných skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi. Uvedené je vyjadrením limitácie odvolacieho súdu správnosťou a úplnosťou zistenia skutkového stavu skôr vo veci konajúcimi súdmi, a tak pretavením princípu, že správnosť a úplnosť zisteného skutku je doménou základného konania, do ktorej môže dovolací súd zasahovať len výnimočne, a to len vtedy ak dovolanie podá minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného.

S tým plne korešponduje záver, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Najvyšší súd sumarizuje:

V prípade dovolania podaného obvineným nemožno opätovne (nakoľko za týmto účelom je obvinenému poskytnutý dostatočne široký priestor v konaní o riadnom opravnom prostriedku - odvolaní) namietat'

proti skutkovým zisteniam súdov - ktoré sú založené práve na výsledkoch vykonaného dokazovania v rozsahu, ktorý súd považoval za dostatočný - prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. V dovolacom konaní nemožno účinne namietať zvolené, resp. použité dôkazné prostriedky a na ich podklade vykonané hodnotenie dôkazov v intenciách § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku, ak takéto „finálne“ hodnotenie v konečnom dôsledku nevyhovuje predstavám obvineného. Tento kruh viazanosti správnosťou a úplnosťou zisteného skutku sa v tomto kroku uzatvára - práve s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto skutkové preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený argumentoval tým, že odvolací súd ignoroval vznesené zásadné odvolacie námietky obvineného týkajúce sa ním navrhnutých dôkazov. Zároveň obvinený v dovolaní namietal hodnotenie a hodnovernosť výpovede poškodeného M. Š., ako aj svedka G.A. K tomu najvyšší súd uvádza.

Právu obvineného spočívajúceho v možnosti navrhovať dôkazy zodpovedá paralelne existujúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť o tom, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku - primerane pozri R 116/2014).

Nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preto, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Pre posúdenie možnosti aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je v tom - ktorom prípade dôležité zistenie, že sa konkrétny súd predloženým návrhom na doplnenie dokazovania zaoberal, avšak sa mu rozhodol z určitých dôvodov nevyhovieť. Treba si uvedomiť, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Zároveň ale platí, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí - neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku (ktoré uznesenie sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Pre konanie pred odvolacím súdom platí, že tento nemusí o návrhu na doplnenie dokazovania formálne rozhodnúť uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, pretože „ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku na verejné zasadnutie použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy (o čom rozhodne súd, v odvolacom konaní odvolací súd) - nepoužijú sa pritom priamo, ale „primerane“. Z hľadiska zachovania práv obhajoby (čomu zodpovedá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal, k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením (R 43/2018).“

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku súdu prvého stupňa alebo v rozhodnutí odvolacieho súdu v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vyššie uvedený záver zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom, a síce dovolania podaného ministrom spravodlivosti na podklade podnetu oprávnenej osoby podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [a už vôbec nie písm. i)], uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal. Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležité zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Najvyšší súd sumarizuje.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vo vzťahu k návrhu obvineného na

doplnenie dokazovania, môže byť naplnený ak:

- a) súd prvého stupňa o návrhu obvineného na doplnenie dokazovania nerozhodol podľa § 273 ods. 3 Trestného poriadku - „ignoroval“ ho a s návrhom na doplnenie dokazovania sa nevysporiadal ani v odôvodnení svojho rozhodnutia - § 168 ods. 1 Trestného poriadku,
 - b) ak bol návrh na doplnenie dokazovania predložený až v odvolaní a odvolací súd sa s týmto návrhom nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej - „mlčal“
- a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Za takéhoto stavu totižto dochádza k porušeniu práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo však nie je tento prípad.

Povinnosťou súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu je rešpektovať ústavne garantované právo obvineného na obhajobu, z ktorého vyplýva požiadavka, aby sa konajúce súdy vysporiadali s námietkami odvolateľa, ktorými toto svoje právo realizuje (pre odvolací súd je táto povinnosť zvýraznená prostredníctvom článku 2 ods. 1 dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd). Túto povinnosť konajúce súdy porušujú, ak ignorujú námietky odvolateľa voči dôkazom, na ktoré je v odsudzujúcom rozhodnutí poukazované ako na kľúčové pre tvrdené skutkové závery.

Výrok rozhodnutia sám o sebe totiž nestačí na to, aby naplnil požiadavku spravodlivého procesu, pretože z pohľadu obvineného je potrebné, aby bolo zrejmé, akými úvahami sa súd riadil, ako sa vysporiadal s dôkazmi a ktorá argumentácia bola pre súd presvedčivejšia a tvorí základ jeho rozhodnutia. Preto musí byť daný výrok náležite odôvodnený. Sprostredkovaným výsledkom je následne možnosť obvineného „skontrolovať“, ako sa súd vysporiadal s jeho argumentáciou a dôkazmi, čím získa obraz o výkone spravodlivosti v „jej mene“ (Tatishvili v. Rusko). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia (konkrétne aj vyhlásenie rozhodnutia predchádzajúci procesný postup - tzn. negatívne „stanovisko“ súdu k návrhom na vykonanie dokazovania v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 295 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku) sa musí vysporiadať s relevantnými právnymi a skutkovými otázkami ako aj argumentami obvineného, ktoré sú podstatného právneho významu.

Ak ide o náležitý argument významný pre rozhodnutie, odpoveď naň musí byť nielen konkrétna, no navyše aj v zásade špecifická. Nakoľko platí predpoklad, že v zásade každý návrh obvineného je potrebné vnímať čo do významového hľadiska (pre obvineného) zvlášť citlivo, treba dodať, že v konaní vedenom pred profesionálnymi sudcami, obvineného chápanie jeho odsúdenia vychádza predovšetkým z dôvodov uvedených v súdnych rozhodnutiach. V takých prípadoch musia vnútroštátne súdy uviesť dostatočne jasne dôvody, na ktorých sa zakladajú ich rozhodnutia. Odôvodnené rozhodnutia tiež slúžia v dokazovaní stranám, ktoré boli vypočuté, a tým prispievajú k väčšej ochote prijať rozhodnutia o „ich“ strane. Okrem toho je povinnosťou súdu založiť svoje úvahy na objektívnych argumentoch a tiež chrániť právo na obhajobu. Rozsah povinnosti odôvodnenia závisí od povahy rozhodnutia a musí byť stanovený s ohľadom na okolnosti prípadu.

Na splnenie požiadavky na spravodlivý proces, obvinený a samozrejme aj verejnosť musia byť schopní pochopiť verdikt súdu, ktorý bol daný - to je zásadnou poistkou proti svojvôli (Taxquet v. Belgicko). V nadväznosti na to je úlohou súdu, aby sa jasným, právne korektným, no najmä zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria podklad jeho rozhodnutia z hľadiska právneho významu (IV. ÚS 14/07).

Trestný poriadok ustanovuje, že súd je povinný v odôvodnení rozsudku (toto platí aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré má povahu rozhodnutia vo veci samej) uviesť aj to, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov (§ 168 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku).

V prípade, ak súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhnutý dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonával navrhnuté dôkazy (I. ÚS 350/08). Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obvineného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite odôvodnené (II. ÚS 258/2012).

Uvedený stav potom v konaní generuje existenciu tzv. opomenutého dôkazu, resp. opomenutých dôkazov.

Podľa doktríny opomenutých dôkazov je opomenutým predovšetkým taký dôkaz, ktorého vykonanie má pre posúdenie otázky viny zásadný význam, avšak vo veci rozhodujúci súd jeho vykonanie bez adekvátneho odôvodnenia odmietne, prípadne jeho vykonanie úplne opomenie bez akéhokoľvek odôvodnenia, čím v konečnom dôsledku dochádza k tomu, že vo vlastných rozhodovacích dôvodoch o ňom vo vzťahu k jeho odmietnutiu absentuje akákoľvek zmienka, alebo zmienka je len okrajová a všeobecná, nezodpovedajúca povahe a závažnosti veci.

Na zistenie toho, či sa o opomenutý dôkaz jedná alebo nie, sa v praxi používa tzv. Perna test (Perna proti Taliansku, č. 48898/99, rozsudok veľkého senátu zo 6. mája 2003, doplnený koncepciou v zmysle Rozsudku Veľkého senátu ESLP vo veci Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018, č. 36658/05).

Perna test pozostáva z posúdenia troch základných kritérií, a síce:

- (a) či bola žiadosť o doplnenie dokazovania dostatočne odôvodnená a či sa týkala podstaty obvinenia,
- (b) či bol posúdený význam určitého dôkazu a či v tejto súvislosti boli súdom poskytnuté dostatočné dôvody, prečo dôkaz nebol vykonaný v priebehu súdneho konania a napokon
- (c) či toto rozhodnutie nenarušilo celkovú spravodlivosť konania.

Návrh na doplnenie dokazovania musí byť adekvátne a dostatočne odôvodnený, čo je potrebné posudzovať a hodnotiť s ohľadom na konkrétne okolnosti individuálneho prípadu a nie iba v abstraktných súvislostiach (prvé kritérium). Individuálne posúdenie veci musí v sebe implikovať aj druhé kritérium, ktorým je posúdenie relevantnosti navrhovaného dôkazu a poskytnutie dostatočného odôvodnenia súdom. Úvaha súdu, ktorý nevyhovел návrhu na vykonanie určitého dôkazu, musí zodpovedať (čo sa týka rozsahu a podrobnosti poskytnutých dôvodov) argumentom, ktoré uviedla obhajoba. V tejto súvislosti možno hovoriť o priamej úmere, t. j. čím silnejšie argumenty uvádza obhajoba, tým presvedčivejšie by mali byť dôvody súdu na odmietnutie jej návrhu na výsluch svedka/svedkov. Je však súčasne vhodné pripomenúť, že nemožno od súdov vyžadovať, aby dávali podrobnú odpoveď na každý prednesený návrh obhajoby, dôvody by však mali byť kvalitou adekvátne. V zmysle tretieho kritéria tzv. Perna testu je nutné skúmať, či v prípade, ak súd odmietne návrh na výsluch svedka, bola dodržaná spravodlivosť súdneho konania ako celku. V tejto súvislosti je vhodné prízvukovať, že sa tak má diať vo vzťahu k priebehu celého konania a nie na základe izolovaného posúdenia jednej konkrétnej skutočnosti alebo udalosti. Práve posúdenie veci v zmysle posledného tretieho kritéria má za následok, že test bude dostatočne flexibilný a nie príliš formalistický (k tomu pozri nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 177/2021 a I. ÚS 292/2020).

V predmetnej trestnej veci, takýto stav nenastal, pretože odvolací súd sa v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, vo svojom rozsudku náležite a dostatočne vysporiadal s návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania, pričom nevykonanie antropologického skúmania kamerového záznamu, vykonanie rekognície, či odobratie DNA stôp a daktyloskopických stôp, bolo riadne odôvodnené tým, že zabezpečené dôkazy sú v dostatočnej miere a preukazujúce, že na kamerovom zázname je ako páchatel obvinený (str. 8-10 rozsudku). Preto zo strany dovolacieho súdu nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného zásadným spôsobom (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku).

V ostatnom sa obvinený vyjadruje k vykonaným dôkazom tak, že sa zameriava na ich opätovné

hodnotenie podľa svojho subjektívneho pohľadu na prejednávajúcu vec, pričom spochybňuje hodnovernosť jednotlivých svedkov. V tomto smere je potrebné opäť zdôrazniť, že najvyšší súd ako dovolací orgán nie je oprávnený prehodnocovať skutkové zistenia ani spôsob, akým nižšie súdy vykonané dôkazy hodnotili, pokiaľ sa toto hodnotenie pohybuje v rámci zásad logického uvažovania a nie je v zrejmom rozpore s vykonanými dôkazmi.

Nesúhlas obvineného so závermi, ktoré vyplynuli zo svedeckých výpovedí a ostatných dôkazov, nemení nič na skutočnosti, že detailným spôsobom koncipované odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nepochybne spĺňajú požiadavku zákonnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti, jasne a zrozumiteľne dávajú odpovede na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom trestného konania a zároveň z nich vyplýva vzťah medzi obsahom vo veci vykonaných dôkazov a deklarovanými skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Najvyšší súd preto nemá právomoc zasahovať do hodnotenia dôkazov vykonaného súdmi nižších stupňov, pričom tvrdenie obvineného, že hodnotenie dôkazov nezodpovedá jeho očakávaniam nemožno považovať za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ako ani žiaden iný z katalógu dovolacích dôvodov dostupných pre obvineného v rámci § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku).

Preto najvyšší súd vyhodnotil argumentáciu obvineného vzťahujúcu sa k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Rozhodovacia prax najvyššieho súdu vyústila do prijatia judikátu, podľa ktorého dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 24/2020-I.).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a jeho zrkadlové znenie - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale neskoro (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

V súhrne preto platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Povedané inými slovami, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený:

- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd vykonával nezákonným spôsobom, tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd na hlavnom pojednávaní nevykonával, ale prihliadal na ne,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré síce boli získané zákonným spôsobom, ale nie sú procesne použiteľné na preukazovanie skutočností rozhodných pre rozhodnutie o vine obvineného.

V rámci dovolacieho konania môže najvyšší súd preskúmavať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný alebo rozhodujúci usvedčujúci dôkaz boli vykonané zákonným spôsobom. Ak následne najvyšší súd dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Ďalej platí, že nesúlad so zákonom musí byť v súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku konštatovaný v tomu zodpovedajúcej intenzite vo vzťahu k dôkazu, na ktorom je rozhodnutie založené vo výlučnej alebo v rozhodujúcej miere. V prípade namietaných dôkazných prostriedkov musí ísť v rámci takto zúženého priestoru o chybu, ktorá by vo výlučnej alebo rozhodujúcej miere ovplyvnila samotnú podstatu a význam dôkazných prostriedkov. Takto je zároveň zachovaný princíp, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok možno úspešne podať len v prípade výskytu závažných chýb aplikácie hmotného alebo procesného práva.

Obvinený v dovolaní namietal vedenie výsluchu ním navrhnutého svedka G., a to z dôvodu, že súd mu pri tomto výsluchu znemožnil klásť svedkovi otázky. Argumentoval tým, že výsluch svedka nebol vykonaný zákonným spôsobom v zmysle § 264 Trestného poriadku, a preto nie je možné na základe tohto úkonu a dôkazu zákonne a spravodlivo rozhodnúť o jeho vine.

Najvyšší súd uvádza, že zákonnosť výsluchu svedka G. už bola predmetom analýzy v rozsudku odvolacieho súdu, sp. zn. 4To/60/2022, z 30. júna 2022. Odvolací súd dospel k záveru, že výsluch svedka bol vykonaný v súlade s príslušnými ustanoveniami trestného poriadku, pričom neidentifikoval žiadne pochybenie pri vykonávaní tohto dôkazu.

Najvyšší súd konštatuje, že na hlavnom pojednávaní 22. marca 2022 súd vykonával výsluch svedka najskôr podľa ustanovení § 261 ods. 3 Trestného poriadku. Kontradiktórnym spôsobom bol svedok G. vypočutý obvineným aj prokurátorom, a napokon, keď svedok uviedol, že si na niektoré podstatné okolnosti skutku nepamätá, na návrh prokurátora súd pristúpil k čítaniu zápisnice z výsluchu svedka z prípravného konania, v súlade s § 264 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Po prečítaní zápisnice mal obvinený možnosť vyjadriť sa k jej obsahu, čo aj využil, pričom v danej fáze konania nevzniesol obvinený, ako ani obhajca žiadne námietky voči spôsobu vykonania výsluchu. Najvyšší súd na základe

uvedených skutočností dospel k záveru, že postup súdu pri výsluchu svedka bol zákonný a správny.

Pokiaľ ide o námietky obvineného voči jeho výpovedi z prípravného konania a zápisnici o tomto výsluchu, tieto námietky už taktiež boli náležite posúdené odvolacím súdom v odôvodnení rozsudku na strane 9. Najvyšší súd s nimi plne stotožňuje, a preto na tieto závery odvolacieho súdu odkazuje.

Na základe vyššie uvedených skutočností dospel najvyšší súd k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, a preto nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovolaciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako nedôvodnú.

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.